

Predikan Julnatten 2018

Lukas 2:1-20

Ett barn är fött i denna natt.

En makthavare som tvingar människor ut på vägarna. Vi har sett det ganska nyligen, när flyktingar från Syrien och Afghanistan vandrade genom Europa på väg mot fred och frihet. Nu heter han Bashar al Assad eller någon krigsherre, anonym men mäktig. Då hette han Augustus. På mynten som präglades i det gamla romarriket stod det: Augustus, Guds Son, Världens Frälsare. Han anade nog inte att i den stora mängden av judar som nu vandrade upp mot den lilla staden Betlehem i Judéen fanns ett ungt par som väntade ett barn som en Guds ängel hade kallat den Högstes Son. Kontrasten är slående; den ene tronar i sina palats på Palatinen i Rom; övertygad om sin egen gudomlighet och allmakt över hela den kända världen; den andre vilar fortfarande i sin mammas mage, men snart ska han komma till världen; fattig, naken och fullkomligt hjälplös, i ett kallt och mörkt stall. Hans föräldrar är vanliga människor, betydelselösa undersåtar i det övermäktiga romarriket.

Nu stretar de uppåt i bergen, trötta och säkert oroliga, för Marias graviditet är inne på sista veckan och värkarna börjar göra sig påminda. Däruppe i Betlehem finns Josefs hela släkt; Davids hus som man kallade den.

Men när de kommer in i staden upptäcker de att det är fullt överallt. Ja, vad kunde man vänta sig. Hotels.com fanns ju inte då, och några förhandsbokningar är inte att tänka på.

Det verkar inte som om någon har hjärta för dem alls.

Släktbanden är inte alltid de bästa, det vet vi nog lite till mans

så här i jultider. Gemenskapen har inte plats för dem, trots att de mer än andra skulle behöva bli insläppta i värmen någonstans. Och Gud, som nu ska födas till världen, vägrar att tvinga sig in. Han sänder inte några änglar för att bereda rum för sin enfödde son i ett varmt och skönt härbärge.

Johannes, evangelisten kommer många år senare att skriva i inledningen till sitt evangelium: *Han kom till sitt eget men hans egna tog inte emot honom.*

Och det kommer att upprepa sig, många gånger under Jesu liv. Världen tycks inte bry sig, de närmaste vänder honom ryggen. Bland djuren i stallet föds han, de blir de första som ser honom; världens Frälsare. Josef och Maria är ensamma, kanske med någon kvinna till hjälp när barnet ska fram. På himlen strålar en stjärna, för den som har ögon att se med; en klart lysande stjärna som överglänser alla andra, och någonstans i öster är tre stjärntydare på väg för att söka upp den nyfödde judekungen.

Gud blir människa så undanskynt och anonymt att vi måste stanna i förundran. Varför? För att Gud är sådan. Han kommer inte i makt och med pukor och trumpeter, han kommer inte för att imponera utan för att älska, förlåta och rädda oss.

Han bli en av oss; en av de fattiga, hunsade och maktlösa. Och ändå har han all makt i himlen och på jorden. Men han använder den inte för att skrämma och tvinga oss, så som den mäktige kejsaren i Rom. Även om skattskrivningen faktiskt hade ett viktigt syfte; att räkna och bokföra folket och se till att staten fick in pengar till vägar och vattenledningar, hälsovård och annat som vi alla behöver.

Också Guds Son och hans föräldrar. Men det är varken staten eller politiken, inte kejsare eller andra makthavare som Guds Son är sänd till utan till alla som arbetar och är tyngda av bördor, till oss alla som försöker få våra liv att fungera, men som ofta misslyckas. Han kommer för att rädda och frälsa oss från det som värre än diktatorer och orättvisa samhällssystem. Han kommer inte för att förändra samhällen utan för att förändra människor; genom kärlek och förlåtelse. Han kommer till oss, vanliga människor med vanliga liv och vanliga problem, glädjeämnen och sorger. Och när han nu Gud ska berätta om sin Sons födelse, då är det några herdor på ängarna utanför Betlehem som han väljer. De är de första människorna som får höra detta märkliga; Idag har en Frälsare fötts i Davids stad, och han är Messias, Herren. En stor glädje för allt folket, säger den lysande ängeln som står framför dem i nattmörkret. Ett barns födelse är, nästan alltid, en stor glädje, det vet vi alla som har fått vara med när ett barn kommer till världen. Och detta barn är inte bara en glädje för sina föräldrar, syskon, släkt och vänner, utan för alla, för dig och mig. Nu är Gud på jorden, med all sin glädje, frid, fred och kärlek. Nu kan alla som vandrar i mörkret se ett stort ljus, nu kan de som känner det tunga oket av sina kravfyllda liv resa sig upp, de som dignar under förtryckarens piska känna hopp om frihet. På detta lilla barn ska ett helt nytt välde vila; ett fredens och försoningens välde, vänskapens och frihetens välde. Men det herdarna ser när de så småningom hittar fram till stallet och barnet som ligger där i krubban, är knappast någon mäktig syn.

Jag tror inte att det strålade någon gloria runt barnets huvud, och stallet lystes nog inte heller upp av något gudomligt ljus. Ändå, när herdarna vänder tillbaka kan de lugnt konstatera att allt var som det hade sagts dem. Men såg de verkligen Världens Frälsare, en Allvis härskare, Evig Fader, Fridsfursten?’ Var de inte bara en skrikande baby? Jovisst, men om man ska se detta som profeten och änglarna berättar om måste man ha trons ögon. Man måste kunna se också det som inte ögonen ser. Trons ögon ser djupare än till det yttre. Det är bara ett vanligt barn, men i honom bor hela guds fullhet kroppsligen. Det är julundret, att Gud föds som en helt vanlig människa, på fattigdomens bädd som vi sjunger i en julpsalm. Men bakom denna fattigdom finns Guds hela rikedom och härlighet, som vi bara kan se med trons ögon. En dag kommer vi att se hela Guds ljus, härlighet och skönhet och uppleva friden, glädjen och saligheten i Guds värld, i himlen. Men här får vi nöja oss med att ana den och se den med trons ögon. Liksom också Josef och Maria, herdarna och alla andra som så småningom mötte Jesus, och frågade sig; Vem är han? De som följer honom och tror på honom ska uppleva och förstå vem han är. Född av jungfru Maria är han. I Betlehem, för 2000 år sedan. Vad betyder han för dig och för mig, idag? Den frågan är vår egen och den lämnar jag till dig, och till mig?

